כשהיא תחתיו דבעל דכ"ע לא פליגי דידו

עדיפא מידה אלא אידי ואידי דנפלו לה

כשהיא שומרת יבם רישא דלא עבד בה

מאמר "סיפא דעבד בה מאמר וקסבר

רבא מאמר לב"ש עושה ודאי ארוסה וֹספק

נשואה ודאי ארוסה לדחות בצרה וספק

נשואה לחלוק בנכסים איתמר משמיה דר'

אלעזר כוותיה דרבא ואיתמר משמיה דרבי

יוםי ברבי חנינא כוותיה דאביי ומי אמר

רבי אלעזר הכי והא אמר רבי אלעזר

סממר לב"ש אינה קונה אלא לרחות סמאמר לב"ש

בצרה בלבד איפוך ואי בעית אימא לעולם לא תיפוך אמר לך רבי אלעזר כי אמרי אנא דלא סגי לה בגם אלא דבעי נמי

חליצה לחלוק בנכסים דלא קני מי אמרי

אמר רב פפא דיוקא דמתניתין כוותיה

דאביי ואע"ג דקשיא מתה דקתני נכסים

הנכנסים ויוצאים עמה מאי נכנסין ומאי

יוצאין לאו נכנסין לרשות הבעל ויוצאים

מרשות הבעל לרשות האב ואע"ג דקשיא

מתה אדמפלגי בגופה ולאחר מיתה לפלגו

בחייה ולפירות יותו לא מידי: כנסה הרי

היא כו': למאי הלכתא א"ר יוםי בר חנינא

סבלומר שמגרשה בגם ומחזירה מגרשה בגם

פשימא סד"א הואיל וכתיב יולקחה לו לאשה

ויבמה אמר רחמנא ועדיין יבומי הראשון

עליה בחליצה אין בגם לא קמ"ל מחזירה

פשימא סד"א מצוה דרמיא רחמנא עליה

יעבדה השתא תיקום עליה באיסור אשת∘

אח קמ"ל ואימא הכי נמי אמר קרא ולקחה

נחלות הלכה ז מוש"מ

יבום הלכה מו חמו עשין כא טוש"ע שם סימן קסח סע"א:

אה"ע סימן קס סעיף ה

שם טוש"ע סעיף ח וסעיף

ט בהגה"ה: ש מהנהיה. ד מיי פ"ב מהלכוי יבוס הלכה ו סמג

עשין נא טוש"ע שם סימן

מוש"ע שם סעיף ה: ממ ו מיי שם הלי יג מוש"ע שם סעיף ו:

:טוש"ע שם סעיף ד

מוסף רש"י

וווייר לווחוד קודח **הכל**

עליו ועל אביו האי. שיורשי

אפילו חנוך ופלוא בני ראובן שגם הם יורשי

יעקב, אומרים הבן מת ראשון דהיינו ראובן מת

ראשון ומכח אבוה דאב קאמינא כדאמרינן בגמרא ולא זכה ראובן בהני נכסי

כלל ונירש אנו כל נכסי כלל וניק יעקב, ולענין נפל עליו ועל מוריטיו שייך אחיתני יורטי מוריטיו יח ראשון

לומרים הכן מת ראשון (שם). וב"ה אומרים

נכסים בחזקתן. נחוקת יורשי האב, שהרי הס יורשים ודאי או מיעקב או

מראובן וכמוחזקין דמו שהרי יעקב מוחזק בנכסיו היה ואלו באים מכחו ובעל

חוב ספק וחין ספק מולים מידי ודחי (שם). שטר העומד לגבות כגבוי

דמי. מי שיש לו שטר חוב

נכסיו, מוחזק בעל השטר בנכסים יותר מן הלוה

חשיכי (רשב"ם ב"ב קנז.). מתו בעליהן עד שלא מתו בעליהן עד שלא שתו. אכל הנשים שבעולם קאי, שקינאו להן בעליהן

(כתובות פא. וכעי"ז סוטה

בד.). ואינן שותות. דבעינן והביל החים חת

לשתו (שם ושם). או שותות או לא נוטלות

בתובתן. כלומר מתוך שלא שותות לא נוטלות

כתונה (סומה שם). ספק

(כתובות שם). ומוציא

מידי ודאי. מידי יורשי

הבעל שהן ודחי בירושה (שם). כגבוי דמי. והיח

מוחזקת בנכסיה יותר מהן ואין כאן מוליא מידי ודאי

(שם) והלכך כיון דנכסי ברשותה קיימי הוו להו יורשי הבעל תובעין והמוליא מחברו עליו

הראיה ועליהן להביא ראיה

שזינתה בסתירה זו ואבדה

כתוכתה (סוטה כה. וכעי"ז שבועות מו:). עד כאן שייך

לעמוד קודם. **וקסבר אביי ידו כידה.**

לפיכך כשמת ונפלה לפני יבס ומתה עד שלא

המתרו ולא להשקותה עד בתוריה

העומד

יעקב, כגון בני שמעון ולוי אחי

כנו. ונדרים טד.ז. ג) ומוכה

בתובות פב., ה) נ"ח עברה. ו) לקמן פה. כתובות פב:, ז) בילה לז. לעיל כד., ד) [ל"ל ומייבס], ע) [לקמן

מז:], י) [דומה לזה כתבו תום' מגילה כט: ד"ה נגילה כט: ד״ה וגילה כט: ד״ה והלכתא],

וקסנר אניי ידו כידה. מדאוקי פלוגתייהו בנפלו לה (כ) מחתיו ואפי׳ ובפק נשואה לחלוק בנבסים. לעיל פ׳ ד׳ אחין (דף כע: ושם) הכי לבית הלל נכסים בחזקתן קסבר אביי נשואה ידו כידה ולא יותר הלכך כשמת ואין ליבם בה אלא זיקה ידו גריעא מידה ונכסים בחזקתה דמתוך חשובתו משמע דמודה דאין יורשה: אצ"ג דקשיא פתה. ובית שמאי פליגי ואמרי נשואה ידו עדיפא מידה וכשמת יד היבם לרבא ניחא דדוקא לאחר מיתה מהני מאמר לחלוק בנכסים אבל כידה ויחלוקו. ובכתובות בהכותב (דף וקסבר ידו כידה [א] א"ל רבא אי דנפלי לה

אביי ידו כידה ורבא אמר ידו עדיפא מידה ואמרינן התם נפקא מינה לשומרת יבם: דידו עדיפה מידה. ואפילו בית הלל מודו דשקלי יורשי הבעל בנכסים: הכי גרסינן אלא אידי ואידי דנפלו לה כשהיא שומרת יבם רישה דלה עבד בה מהמר. קודם שנפלו לה הנכסים הלכך זיקה לא מהניא ולא מידי בנכסים: וסיפא דעבד בה מחמר. ובית שמחי לטעמייהו דאמרי מאמר קני בפרק ארבעה אחין (לעיל כט.) בית שמאי אומרים אשתו עמו כו' וב"ה לטעמייהו דאמרי לא קני: וקסבר רבא. קנין מאמר לב"ש קני כודאי ארוסה וכספק נשוחה. כלומר אע"ג דב"ש (מ) ודאי ארוסה משוי לה לדחות בלרת אחותה משום אחות אשה כדקתני אשתו עמו מיהו לא כודאי נשואה משוי לה למיקני יבם כולה ירושה דילה אלא כספק נשואה ויחלוקו: כווחיה דאביי. דסיפא בדנפלו לה כשהיא תחת הבעל: דקשיא מתה. לקמן מפרש: ויוצאין מרשות הבעל. כשמתה. אלמא דנפלו לה תחת בעלה: אדמיפלגי בגופה. של קרקע ולחחר מיתה: ליפלגו בחייה ולפירות. הואיל וטעמא משום דידו כידה: ותו לא מידי. אין להשיב על כך דודאי דיקה כוותיה וקשיה ליה מתה: שמגרשה בגט. ולה בעי חלינה: ומחזירה. אם רצה ולא מיתסרא עליה: ויבמה. אע"פ שלקחה קרי ליה ויבמה: ואימא הכי נמי. אכולה מילתא קאי: ולקחה לו. ויבמה מלי למכתב למה לי דכתיב לאשה ש"מ הרי היא כאשתו. ויבמה אי לכדרבי בפ"ק (לעיל דף ח.) לאסור לרות ועריות אי לכדרבנן ויבמה בעל כרחה: אשה הקנו לו. לייבם: מן השמים. ולח שיעבד נכסיו לכתובתה ויכול למוכרן בכל עת שירלה: ואי לית לה מרחשון. דלית ליה נכסים: בותבר' מצוה בגדול. מוחיה הבכור (דברים כה): לא רלה כו'. מפרש בגמ': סלה בקטן. קטן ממש: ובגדול. (ד) שהיה גדול החחים במדינת הים ויש לו אח כאן הגדול מן האחין שלפנינו ותלה גדול האחין שלפנינו בו לומר המתינו לו שהוא גדול ממני שמא ייבס אותך. והכי מוכח בגמ׳ דאמרי׳ ת״ש ובגדול עד שיבא ממדינת הים אין שומעין לו ואי ס"ד חלילת גדול עדיפה המחי חין שומעין לו נינטר דלמא אתי וחליך אלמא אותו שבמדינת הים גדול שבכל האחין

פג.) נמי פליגי אביי ורבא דקאמר

תורה אור השלם 1. כִּי יַשְׁבוּ אַחִים יַחְדָּו ומת אחד מהם ובן אין לו לא תַּהְיָה אֵשֶׁת הַמֵּת הַחוּצְה לְאִישׁ זְר יְבְמָה יָבא עָלֶיהְ וּלְקָחָה לוֹ לִאִשָּה וִיִּבְמָה:

גליון חש"ם תום' ד"ה אע"ג. דרב פפא בתראה. ע' מס' ע"ו וברא"ש שם:

הגהות הב"ח (א) במשנה עד שיגדיל ובגדול כל"ל ותיבת או נמחק: (כ) רש"י ד"ה וקסבר וכו׳ בנפלו לה כשהיא תחמיו: (ג) ר"ה וספר רבא וכו' כודאי וספר משוי לה לענין ארוסה משוי לה לענין לדחות: (ד) ר"ה ובגדול או אותה והכי מוכח:

הגהות הגר"א

[א] גמ' א"ל רבא אי כו'. נ"ב לדברי רש"י לרבא אף ב"ה מודי דיחלוקו. ורי"ף מפרש דהכל לבעל. ורמב"ם תפוש דכל יהחוקיתחות הכל לב"ש אבל לב"ה לעולם לאשה ועמש"ש ועי' רמב"ן . וכתב דה״ה למכירה ולפירי אבל הרמב"ם פסק דל"ל ליבם פירות וער" ברא"ש פ"ד דכתובות סי" כב וכ"ד הרשב"ח (ועמ"ש רבינו באה"ע סי' ק"ס):

תוספות ישנים

תוספות ישני ב נסובה לגבות מחיים: וספבר אני ידו כידה. וסבלית פסוקות דרכ יהודאי פסק כאביי ולא נמנו ציע"ל קנ"ס משום דאמוראי במראי סברי כוחניה וא"ל לפסוק בייותיה א אופר השר כוותיה: א) אומר השר דהא דקאמר אשה הקנו לו מן השמים זהו ליתן טעם למה אין לה שתי כתובות אחת מהיבם שהיא אשתו ואין אשה בלא כתובה ואחת לה נכסיו. ומשני [אשה] הקנו לו מן השמים בלח כתובה ואין לה כי אם כתובה ראשונה ואי לית לה מראשון אף הכתובה ראשונה תקנו לה וכו׳ שלא תהא קלה וכו׳ והרבה יש תירולים ודחוקים: ובגדול שיש גדול ממנו במדה" ואומר לנו להמתין ואין שומעין לו משום דאת שהוא עומד לפנינו מוטלת בגמי: גגמר דלמח חמי וחליך. ואין להקשות אפיי לדידיה תקשי דלמא אתי ומייבם דהא כ"ע מודים דביאת גדול עדיפא דאיכא

גרם רבה גבי מאמר לב"ש נישואין עושה או אירוסין עושה

מחיים לא דהויא לה איהי ודאי ואינהו ספק ומ"מ לא בעי רישא לאוקמי בעבד בה מאמר דמשום דהויא איהי ודאי אין נראה לרבא דתמכור לכתחלה להכי מוקי לה בלא עבד בה מאמר אע"ג דלרבה דלעיל מוכרת לכתחלה משום האי טעמא משום דהויא איהי ודאי רבא לית ליה האי סברא. בהלכות פסוקות דרב יודאי גאון פסיק כאביי °דרב פפא בתראה קאי כוותיה והא דלא חשיב ב ז מיי שם הלכה ז ביע"ל קג"ם משום דאיירי בה אמוראים: אשה הקנו לו מן השמים. וא"ת ומה מרויח בכך היבם כיון דאי לית לה מראשון תקינו לה רבנן משני וכ"ת שאם מכר הראשון נכסיו טרפא מלקוחות אע"פ שיש בני חורין לשני א״כ תהא קלה בעיניו להוליאה א) ואר"י דנפקא מינה שיכול היבם למכור שדותיו ואפילו אשתדוף אחר כך שדות של מת לא טרפה ממשעבדי והם היתה חשתו טורפת מהן ומיהו למאי דבעי למימר בס"פ מי שהיה נשוי (כתובות נה. ושם) דאי אשתדוף בני חרי לא טרפא ממשעבדי קשה וי"ל דנפקא מינה

> מת דלא גביא מבני חרי דשני: ובחרש ושומה. מדלה קאמר עד שיתרפה משמע דאפי׳ תלה לייבם לאלתר אין שומעין לפי שאין חוסמין אותה וה"ה דה"מ

> אם גירשה ואח"כ אשתדוף שדותיו של

למינקט מוכה שחין: גבי אחין לא רצו לא לייכם ולא לחלוץ אמאי חוזרין כו'. אפילו לא רצו לייבם אלא לחלוץ ה"מ למיפרך: אמר

לו לאשה כיון שלקחה הרי היא כאשתו לכל דבר: ובלבד שתהא כתובתה כו': מ"מ יאשה הקנו לו מן השמים יואי לית לה מן הראשון תקינו לה משני כדי שלא תהא קלה בעיניו להוציאה: בותני "יִמצוֹה בגדול לייבִם לְא רצה מהלכין, על כל האחין לא רצו חוזרין אצל גדול ואומרים לו עליך מצוה או חלוץ או ייבם "תלה בקטן עד שיגדיל (4) או בגדול עד שיבא ממדינת הים או חרש או שומה אין שומעין לו אלא אומרים לו עליך מצוה או חלוץ או ייבם: גבו איתמר ביאת קטן וחליצת גדול פליגי בה ר' יוְחגן ור' יהושע בן לוי חד אמר יביאת קטן עדיפא וחד אמר חליצת גדול עדיפא מאן דאמר ביאת קמן עדיפא דהא מצוה בייבום ומאן דאמר חליצת גדול עדיפא במקום גדול ביאת קמן לאו כלום היא תגן לא רצה מחזירין על כל האחין מאי לאו לא רצה לייבם אלא לחלוץ וקתני מהלכין אצל האחין שמע מינה ביאת קטן עָדיפָא לָא לָא רצה לחלוץ ולא ליִיבם דְכווֹתָה גבי הָאחין לִא רצו לא לחלוץ ולא לייבם אמאי חוזרים אצל הגדול ילמיכפייה לכפייה לדידהו כיון דמצוח עליה דידיה רמיא לדידיה כייפינן תנן תלה בקמן עד שיגדיל אין שומעין לו ואי ביאת קמן עדיפא אמאי אין שומעין לו נינמר דלמא גדיל ומייבם ולימעמיך ובגדול עד שיבא ממדינת הים אין שומעין לו אמאי נינמר דלמא אתי "וחליץ אלא כל "שהויי מצוה לא משהינן

הוא: עליך מלוה. שאע"פ שאחיך שבמדינת הים גדול ממך כיון דאתה גדול האחין שלפנינו עליך מצוה דשהויי מצוה לא משהינן והכי מפרש בגמרא: גבו' ביאם קטן וחלילם גדול. גדול רולה לחלוץ וקטן [ממנו] רולה לייבם. והאי קטן לאו קטן ממש הוא דקטן לאו בר חלילה וייבום הוא שמא ימצא סרים ואפי׳ מאן דלא חייש למיעוט וקטן מותר לייבם הכא ודאי סוגיא דשמעתין מוכחא דלאו קטן ממש הוא מדקפריך לקמן חלה בקטן עד שיגדיל ושני ליה שהויי מלוה לא משהיטן אלמא בקטן ממש כולהו מודו: במקום גדול ביאם קטן לאו כלום הוא. דהם מצוה אגדול רמיא: אלא לחלוך וקחני מהלכין על כל האחין. אולי ייבמה: ואמאי חוורין אלל גדול. אי אמרת בשלמא דכל לא רצה ורצו דמתניתין אייבום קאי להכי חוחרין אצל גדול דכיון דכולהו בעו למיחלץ ואיהו נמי בעי למיחלץ איהו קדים אלא אי אמרת אפילו מיחלץ לא בעי אמאי חוזרין אצל גדול פשיטא דלמכפייה למיחלץ ונכפינן לדידהו ולא נטרח ב"ד כולי האי:

נתיבמה, יורשיה עדיפא ולבית הלל חזקה

כתם

(סנהדרין שב.) אין להקניט בדבר זה (שם שה). לומר שמגרשה בגט ומחזירה. תר מילי אשמעיק, מגרשה בגט ואינה לכינה חליבה, ואשמעיק שאם רלה להחירה מחזירה כשלה בגט ומחזירה. תר מילי אשמעיק, מגרשה בגט ואינה לכינה חליבה לאשמעיק שאם רלה להחירה שמגרשה בגט ומריק המיבס היה הבסור (שניד הבגיה רג.) ממריק מלוה רמא רממנא עליה ועבדה ומהשתא מיקום עליה באישור אשת אם (שניד ה). מצוה בגדול. האחים לייבס, ונפקא לן מוהיה הבסור (ביצה דג.) המיבס יהיה הבסור (שניד ה).